Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MANUEL CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
prednesené 11. novembra 2021 [1]

Vec C-559/20

Koch Media GmbH
proti
FU

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Landgericht Saarbrücken (Krajinský súd Saarbrücken, Nemecko)]

„Prejudiciálne konanie – Duševné vlastníctvo – Smernica 2004/48/ES – Článok 14 – Trovy konania a iné výdavky – Odmena advokáta za zaslanie mimosúdnej výzvy – Ustanovenie, ktoré stanovuje obmedzenie odmeny, ktorú možno vymáhať, v prípade, ak sa protiprávneho konania dopustí fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci svojej profesijnej alebo podnikateľskej činnosti – Hodnota, ktorá za osobitných okolností konkrétneho prípadu nie je spravodlivá – Článok 13 – Náhrada ujmy – Neprípustnosť“

1. Spoločnosť so sídlom v Nemecku, ktorá je vlastníkom práv duševného vlastníctva k počítačovej hre, splnomocnila advokáta, aby formou mimosúdnej výzvy uplatnil jej nárok na zdržanie sa konania voči osobe, ktorá porušila tieto práva, pričom táto osoba uvedenej výzve vyhovela.

2. Nemecké právo stanovuje, že porušovateľ musí v zásade zaplatiť odmenu za účasť advokáta na obrane vlastníka práv duševného vlastníctva. Dovoľuje však obmedziť jej výšku, ak sa predmetného protiprávneho konania dopustila fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci svojej profesijnej alebo podnikateľskej činnosti.

3. V prejednávanej veci sa uvedená osoba domnieva, že odmena, ktorej zaplatenie sa od nej žiada (vo výške 984,60 eura), je neprimerane vysoká a odmieta ju zaplatiť. Vzhľadom na jej nesúhlas sa začalo konanie, v ktorom sa vnútroštátny súd v podstate pýta:

– či výdavky na odmenu advokáta súvisiacu so zaslaním mimosúdnej výzvy patria do pôsobnosti smernice 2004/48/ES [2],

– v prípade kladnej odpovede, či ich možno zaradiť pod článok 14 („trovy konania“ alebo „iné výdavky“) alebo pod článok 13 („náhrada ujmy“) smernice 2004/48,

[1] Jazyk prednesu: španielčina.

[2] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 157, 2004, s. 45; Mim. vyd. 17/002, s. 32).

– či je vnútroštátny predpis, ktorý stanovuje hornú hranicu odmeny, pokiaľ z dôvodov spravodlivosti nie je opodstatnené neuplatniť ju, v súlade so smernicou 2004/48, ako aj so smernicami 2001/29/ES [3] a 2009/24/ES [4] a aké faktory by mohli ovplyvniť stanovenie jej výšky.

I. Právny rámec

A. Právo Únie

1. Smernica 2004/48

4. V článku 1, nazvanom „Predmet úpravy“, sa uvádza:

„Táto smernica sa týka opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy potrebných na zabezpečenie vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva. Na účely tejto smernice pojem ‚práva duševného vlastníctva‘ zahrnuje tiež práva priemyselného vlastníctva.“

5. Článok 2 s názvom „Rozsah pôsobnosti“ stanovuje:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté prípadné prostriedky, ktoré sú ustanovené v právnych predpisoch Spoločenstva alebo vnútroštátnych právnych predpisoch, ktoré sú priaznivejšie pre vlastníkov práv, opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy ustanovené touto smernicou sa uplatňujú v súlade s článkom 3 na každé porušenie práv duševného vlastníctva stanovených právom Spoločenstva a/alebo vnútroštátnym právom príslušného členského štátu.

…“

6. Článok 3, nazvaný „Všeobecná povinnosť“, znie:

„1. Členské štáty stanovia opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy potrebné na zabezpečenie vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva, ktorých sa týka táto smernica. Tieto opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy musia byť spravodlivé a nestranné a nesmú byť zbytočne zložité alebo nákladné alebo mať za následok príliš dlhé lehoty alebo neoprávnené prieťahy.

2. Tieto opatrenia, postupy a prostriedky právnej nápravy musia byť účinné, primerané a odradzujúce a musia sa uplatňovať takým spôsobom, aby sa predišlo vytváraniu prekážok zákonného obchodu[,] a musia stanovovať záruky proti ich zneužívaniu.“

7. V zmysle článku 13 s názvom „Náhrada ujmy“:

„1. Členské štáty zabezpečia, aby príslušné súdne orgány na návrh poškodenej strany nariadili porušovateľovi, ktorý sa zapojil do činnosti spojenej s porušovaním nevedome [vedome – *neoficiálny preklad*], alebo s dostatočným[i] dôvodmi preto, aby o tom vedel, zaplatiť vlastníkovi práv náhradu ujmy úmernú skutočnej ujme, ktorú utrpel v dôsledku porušenia.

[3] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230).

[4] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 23. apríla 2009 o právnej ochrane počítačových programov (Ú. v. EÚ L 111, 2009, s. 16).

Pri stanovení výšky náhrady ujmy súdne orgány:

a) vezmú do úvahy všetky náležité aspekty, ako napríklad negatívne ekonomické dôsledky, vrátane ušlého zisku, ktor[é] poškodená strana utrpela, akýkoľvek nekalý zisk, ktorý nadobudol porušovateľ[,] a vo vhodných prípadoch iné prvky ako ekonomické faktory, ako napríklad morálnu [nemajetkovú – *neoficiálny preklad*] ujmu spôsoben[ú] vlastníkovi práv porušovateľom;

   alebo

b) ako alternatívu k písmenu a) môžu vo vhodných prípadoch stanoviť náhradu ujmy ako paušálnu čiastku na základe takých prvkov, ako je prinajmenšom čiastka honorára alebo poplatkov, ktoré by musel zaplatiť porušovateľ, ak by požiadal o oprávnenie použiť príslušné právo duševného vlastníctva.

2. Ak sa porušovateľ nevedome, alebo s dostatočným[i] dôvodmi preto [bez dostatočných dôvodov na to – *neoficiálny preklad*], aby o tom vedel, zúčastňuje na činnosti spojenej s porušovaním, členské štáty môžu stanoviť, že súdne orgány môžu nariadiť vymáhanie ziskov alebo zaplatenie náhrady ujmy, ktoré môže byť vopred stanovené.“

8. Článok 14, nazvaný „Trovy konania“, stanovuje:

„Členské štáty zabezpečia, aby dostatočné [opodstatnené – *neoficiálny preklad*] a primerané trovy konania a iné výdavky, ktoré vynaložila úspešná strana, vo všeobecnosti znášala neúspešná strana, pokiaľ to umožňuje spravodlivosť [pokiaľ to neodporuje spravodlivosti – *neoficiálny preklad*].“

2. Smernica 2001/29

9. Podľa jej článku 8 s názvom „Sankcie a opravné prostriedky“:

„1. Členské štáty zabezpečia primerané sankcie a opravné prostriedky vo vzťahu k porušovaniu práv a povinností ustanovených v tejto smernici a prijm[ú] všetky nevyhnutné opatrenia, aby sa tieto sankcie a opravné prostriedky uplatňovali. Takto ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a musia mať odrádzajúci účinok.

2. Každý členský štát prijme nevyhnutné opatrenia, aby zabezpečil, že nositelia práv, ktorých záujmy sú dotknuté konaním porušujúcim právo, ku ktorému dochádza na jeho území, si môžu súdnou cestou vymáhať škody a/alebo žiadať súdny zákaz alebo v potrebných prípadoch zhabanie materiálu porušujúceho ich práva, ako aj zariadení, výrobkov alebo súčiastok, ktoré sú uvedené v článku 6 ods. 2.

3. Členské štáty zabezpečia, aby nositelia práv mali možnosť žiadať o súdny zákaz proti sprostredkovateľom, ktorých služby využívajú tretie strany na porušovanie autorského práva alebo s ním súvisiaceho práva.“

3. Smernica 2009/24

10. Článok 7, nazvaný „Osobitné ochranné opatrenia“, stanovuje:

„1. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia článkov 4, 5 a 6, členské štáty v súlade so svojimi vnútroštátnymi právnymi predpismi ustanovia primerané prostriedky nápravy voči osobe, ktorá sa dopustí niektorého z nasledujúcich činov:

a) každé uvedenie nedovolenej rozmnoženiny počítačového programu do obehu vedome alebo v domnienke, že ide o nedovolenú rozmnoženinu;

b) držbu nedovolenej rozmnoženiny počítačového programu na obchodné účely vedome alebo v domnienke, že ide o nedovolenú rozmnoženinu;

c) každé uvedenie do obehu alebo držba na obchodné účely akýchkoľvek prostriedkov, ktorých jediným zamýšľaným účelom je uľahčiť neoprávnené odstránenie alebo obídenie akéhokoľvek technického zariadenia, ktoré by mohlo byť použité na ochranu počítačového programu.

2. Nedovolené rozmnoženiny počítačového programu budú zabavené podľa právneho poriadku príslušného členského štátu.

3. Členské štáty môžu ustanoviť zabavenie akýchkoľvek prostriedkov uvedených v odseku 1 písm. c).“

B. Nemecké právo. Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz [5]

11. § 97 stanovuje, že ak niekto poruší práva duševného vlastníctva alebo iné právo, ktoré chráni UrhG, poškodený sa môže domáhať zdržania sa tohto protiprávneho konania.

12. § 97a, v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej, stanovuje:

„1. Pred začatím súdneho konania má[[6]] poškodený zaslať porušovateľovi výzvu, ktorou ho vyzve, aby sa zdržal predmetného konania, a poskytnúť mu príležitosť vyriešiť spor tým, že sa zaviaže zdržať sa uvedeného konania, spolu s primeranou zmluvnou pokutou.

2. Vo výzve musí byť jasne a zrozumiteľne

(1) uvedené meno alebo obchodný názov poškodeného, ak výzvu nezasiela samotný poškodený, ale jeho zástupca;

(2) presne opísané porušenie práva;

(3) uvedený podrobný rozpis platobných nárokov podľa toho, či ide o náhradu ujmy alebo náhradu výdavkov, a

[5] Zákon o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom z 9. septembra 1965 (BGBl. 1965 I, s. 1273; ďalej len „UrhG“).

[6] Pokiaľ ide o tento aspekt, pozri bod 56 nižšie.

(4) v prípade, ak je súčasťou výzvy záväzok zdržať sa určitého konania, uvedené, do akej miery navrhnutý záväzok zdržať sa konania ide nad rámec porušenia práva, ktoré je predmetom výzvy.

Výzva, ktorá nie je v súlade s prvou vetou, je neúčinná.

3. Pokiaľ je výzva opodstatnená a v súlade s odsekom 2 prvou vetou bodmi 1 až 4, možno žiadať náhradu nevyhnutných výdavkov. Pokiaľ ide o využitie služieb advokáta, náhrada nevyhnutných výdavkov je obmedzená v súvislosti so zákonnou odmenou na sumu zodpovedajúcu hodnote sporu vo výške 1 000 eur v prípade nároku na zdržanie sa konania a odstránenie protiprávnych následkov, ak osoba, ktorej je výzva adresovaná:

(1) je fyzickou osobou, ktorá nepoužíva diela chránené podľa tohto zákona alebo iné predmety ochrany chránené podľa tohto zákona na podnikateľské účely alebo na účely výkonu samostatnej zárobkovej činnosti a

(2) ešte nemá povinnosť zdržať sa určitého konania v dôsledku zmluvného nároku osoby, ktorá zasiela výzvu, alebo z dôvodu právoplatného súdneho rozhodnutia alebo predbežného opatrenia.

Hodnota uvedená v druhej vete sa použije aj v prípade, ak sa súbežne uplatní nárok na zdržanie sa konania a nárok na odstránenie protiprávnych následkov. Druhá veta sa neuplatní, ak uvedená hodnota nie je za osobitných okolností konkrétneho prípadu spravodlivá.“

II. Skutkový stav a návrh na začatie prejudiciálneho konania

13. Koch Media GmbH, spoločnosť, ktorej predmetom činnosti je predaj počítačových hier, je na území Nemecka vlastníkom výlučných práv súvisiacich s autorskými právami, ktoré sa týkajú sprístupňovania profesionálne vyvinutej počítačovej hry „This War of Mine“ [7] verejnosti.

14. FU je fyzická osoba, ktorá bez toho, aby konala v rámci podnikateľskej alebo profesijnej činnosti, prinajmenšom 13-krát v období od 26. novembra 2014 do 28. novembra 2014 prostredníctvom svojho internetového pripojenia sprístupnila túto hru na platforme slúžiacej na zdieľanie súborov a verejne ju ponúkla iným osobám na prevzatie, čím porušila práva spoločnosti Koch Media.

15. Koch Media poverila uplatňovaním svojich práv advokátsku kanceláriu, ktorá v jej mene zaslala FU výzvu, v ktorej ho požiadala, aby sa zaviazal, že sa zdrží sprístupňovania uvedenej hry verejnosti, a nahradil vzniknutú ujmu.

16. Výzva bola účinná: porušovateľ vyhovel výzve a nebolo potrebné neskoršie súdne konanie.

17. Koch Media vynaložila na služby advokáta výdavky vo výške 984,60 eura, o náhradu ktorých táto spoločnosť požiadala porušovateľa. Táto suma bola výsledkom uplatnenia určitej percentuálnej sadzby na hodnotu sporu, ktorá bola stanovená na 20 000 eur. [8]

[7] Žiadny z účastníkov konania nepopiera, že hra obsahuje prvky, ktoré možno chrániť prostredníctvom práv duševného vlastníctva. Vnútroštátny súd uvádza, že počítačové hry, ako je počítačová hra sprístupňovaná v tomto prípade, sú chránené nemeckými predpismi týkajúcimi sa autorských práv, a preto sú podľa článku 2 smernice 2004/48 chránené touto smernicou.

[8] K výslednej sume (964,60 eura) bolo potrebné pripočítať hotové výdavky vo výške 20 eur.

18. Keďže FU nesúhlasil s výškou odmeny, ktorá sa od neho žiadala, začalo sa súdne konanie týkajúce sa tejto odmeny.

19. V rámci prvostupňového konania Amtsgericht Saarbrücken (Okresný súd Saarbrücken, Nemecko) rozsudkom z 12. marca 2019 uložil porušovateľovi povinnosť zaplatiť sumu 124 eur spolu s úrokmi a vo zvyšnej časti žalobu spoločnosti Koch Media zamietol.[9] V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolal na § 97a ods. 3 UrhG.

20. Koch Media podala odvolanie na Landgericht Saarbrücken (Krajinský súd Saarbrücken, Nemecko), pričom sa domáhala priznania práva na náhradu výdavkov na služby advokáta v plnom rozsahu.

21. Odvolací súd po tom, čo opísal svoj výklad vnútroštátneho práva,[10] vyjadril pochybnosť, či smernice relevantné v tejto oblasti pripúšťajú obmedzenie odmeny, ktorú má nahradiť porušovateľ, ak je porušovateľom fyzická osoba, ktorá nevykonáva podnikateľskú alebo profesijnú činnosť.

22. Podľa jeho názoru Súdny dvor v rozsudku United Video Properties[11] rozhodol, že ustanovenie, ktorého cieľom je vylúčenie náhrady neprimeraných výdavkov, môže byť za určitých okolností odôvodnené. Pre posúdenie prejednávanej veci je však rozhodujúce, či zásady uvedené v tomto rozsudku platia aj v tom prípade, ak je osobou, voči ktorej sa nárok uplatňuje, fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci svojej podnikateľskej alebo profesijnej činnosti.

23. Podľa odvolacieho súdu bol prostredníctvom § 97a ods. 3 štvrtej vety UrhG obrátený vzťah pravidla a výnimky stanovený v článku 14 smernice 2004/48: ak je osoba, voči ktorej sa nárok uplatňuje, fyzickou osobou, v Nemecku prichádza do úvahy úplná náhrada výdavkov iba v prípade, ak to vyžadujú dôvody spravodlivosti.

24. Tiež uvádza, že nemecké súdy majú odlišný názor na otázku, či je možné vykladať výnimku stanovenú v § 97a ods. 3 štvrtej vete UrhG v súlade so smernicou 2004/48.

25. Za týchto okolností Landgericht Saarbrücken (Krajinský súd Saarbrücken) kladie Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„1. a) Má sa článok 14 [smernice 2004/48] vykladať v tom zmysle, že do jeho pôsobnosti patria potrebné výdavky na služby advokáta ako ‚trovy konania' alebo ako ‚iné výdavky', ktoré vzniknú vlastníkovi práv duševného vlastníctva v zmysle článku 2 smernice 2004/48 preto, že si formou mimosúdnej výzvy uplatnil nárok na zdržanie sa protiprávneho konania voči osobe porušujúcej tieto práva?

b) V prípade zápornej odpovede na prvú otázku písm. a): má sa článok 13 smernice 2004/48 vykladať v tom zmysle, že do jeho pôsobnosti patria výdavky na služby advokáta uvedené v prvej otázke písm. a) ako náhrada ujmy?

2. a) Má sa právo Únie, najmä s ohľadom na

[9] K sume 124 eur sa dospelo tak, že sa vypočítal určitý percentuálny podiel z hodnoty sporu, ktorá bola stanovená na 1 000 eur, a k výslednej sume sa pripočítali hotové výdavky (20 eur).

[10] Pozri bod 29 a nasl. nižšie.

[11] Rozsudok z 28. júla 2016 (C-57/15, EU:C:2016:611; ďalej len „rozsudok United Video Properties").

– články 3, 13 a 14 [smernice 2004/48],

– článok 8 [smernice 2001/29] a

– článok 7 [smernice 2009/24],

vykladať v tom zmysle, že vlastník práv duševného vlastníctva v zmysle článku 2 [smernice 2004/48] má v zásade právo na náhradu výdavkov na služby advokáta uvedených v prvej otázke písm. a) v plnej výške a v každom prípade na náhradu primeranej a podstatnej časti týchto výdavkov, aj keď

– sa predmetného porušenia práv dopustila fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci svojej profesijnej alebo podnikateľskej činnosti, a

– vnútroštátna právna úprava v takomto prípade stanovuje, že výška takýchto výdavkov na služby advokáta, ktoré možno nahradiť, sa spravidla určuje len na základe zníženej hodnoty predmetu sporu?

b) V prípade kladnej odpovede na druhú otázku písm. a), majú sa ustanovenia práva Únie uvedené v druhej otázke písm. a) vykladať v tom zmysle, že uplatnenie výnimky zo zásady uvedenej v druhej otázke písm. a), podľa ktorej sa vlastníkovi práv nahradia výdavky na služby uvedené v prvej otázke písm. a) v plnej výške alebo v každom prípade v primeranej a podstatnej časti, je s ohľadom na ďalšie faktory (ako napríklad aktuálnosť diela, doba zverejňovania a skutočnosť, že predmetného protiprávneho konania sa dopustila fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci svojej podnikateľskej alebo profesijnej činnosti) možné aj vtedy, ak porušenie práv duševného vlastníctva v zmysle článku 2 [smernice 2004/48] spočíva v zdieľaní súborov (*filesharing*), teda v sprístupňovaní diela verejnosti tým, že sa všetkým užívateľom voľne dostupnej výmennej platformy, ktorá nepodlieha správe digitálnych práv, poskytne možnosť bezplatného prevzatia diela?“

III. Konanie na Súdnom dvore

26. Návrh na začatie prejudiciálneho konania bol doručený do kancelárie Súdneho dvora 26. októbra 2020.

27. Písomné pripomienky predložili Koch Media, nemecká vláda a Európska komisia.

28. Uskutočnenie pojednávania sa nepovažovalo za nevyhnutné.

IV. Posúdenie

A. Spresnenia týkajúce sa uplatniteľného vnútroštátneho práva podľa rozhodnutia vnútroštátneho súdu

29. Vnútroštátny súd vykladá relevantné vnútroštátne predpisy a opisuje vnútroštátnu prax tak, ako to bude uvedené nižšie. Súdny dvor sa musí v zásade pridržiavať uvedeného opisu, lebo vymedzenie dosahu vnútroštátneho práva je úlohou vnútroštátneho súdu.

30. Podľa § 97a v spojení s § 97 ods. 1 UrhG môže poškodený vlastník práv duševného vlastníctva žiadať od porušovateľa, aby sa zdržal protiprávneho konania a nahradil mu vzniknutú ujmu.

31. Vo všeobecnosti vlastník práva, ktorý využíva služby advokáta, uplatňuje v prvom rade svoje právo domáhať sa upustenia od protiprávneho konania. Advokát zasiela výzvu v súlade s § 97a ods. 1 UrhG, ktorého cieľom je, aby sa porušovateľ „zavia[zal] zdržať sa uvedeného konania, spolu s primeranou zmluvnou pokutou".

32. Taký záväzok odstraňuje riziko opakovania protiprávneho konania a predstavuje splnenie nároku na zdržanie sa konania. Následne už nie je nevyhnutné ani možné uplatniť uvedený nárok na súde. V tomto zmysle výzva plní funkciu spočívajúcu vo vyhnutí sa súdnemu konaniu.

33. Podľa § 97a ods. 3 UrhG ten, kto porušil autorské práva, v zásade nahradí „potrebné výdavky", ktoré vzniknú vlastníkovi týchto práv.

34. Na určenie pravidiel, ktorými sa riadia „potrebné výdavky" spojené s mimosúdnou výzvou, ktoré možno považovať za odmenu advokáta, treba použiť Gesetz über die Vergütung der Rechtsanwältinnen und Rechtsanwälte (Rechtsanwaltsvergütungsgesetz) [12].

35. Podľa RVG:

– odmena advokáta sa nahrádza v súlade so sadzbou, ktorú stanovuje tento zákon. Súd spravidla rozhodne, že odmenu advokáta, ktorá je vyššia než odmena advokáta stanovená v RVG, nemožno nahradiť,

– odmena, ktorú môže advokát žiadať od svojho klienta, závisí od hodnoty sporu. Čím vyššia je táto hodnota, tým vyššia je odmena.

36. Podľa Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) je hodnota sporu v prípade nároku na zdržanie sa konania, ktorý uplatnil vlastník práv týkajúcich sa filmov, hudby alebo DVD nosičov, minimálne 10 000 eur.

37. V § 97a ods. 3 druhej vete UrhG je však hodnota sporu, na ktorú sa uplatní určitá percentuálna sadzba, obmedzená na 1 000 eur, ak osoba, ktorej je výzva adresovaná: 1. je fyzickou osobou, ktorá nepoužíva diela alebo predmety ochrany na podnikateľské účely alebo na účely výkonu samostatnej zárobkovej činnosti, a 2. ešte nemá povinnosť zdržať sa určitého konania v dôsledku zmluvného nároku osoby, ktorá zasiela výzvu, alebo z dôvodu právoplatného súdneho rozhodnutia alebo predbežného opatrenia.

38. Obmedzenie hodnoty sporu je účinné vo vzťahoch medzi vlastníkom práv a porušovateľom, ale nie vo vzťahu medzi vlastníkom práv a jeho advokátom. Advokát vyúčtuje vlastníkovi práva svoju odmenu na základe *skutočnej* hodnoty sporu (teda bez obmedzenia výšky), čo môže spôsobiť značné rozdiely. [13]

39. § 97a ods. 3 štvrtá veta UrhG však obsahuje výnimku, ktorá dovoľuje v konkrétnych prípadoch nedodržať obmedzenie hodnoty sporu, ak by vzhľadom na okolnosti „nebolo spravodlivé" stanoviť ju na 1 000 eur.

[12] Zákon o odmeňovaní advokátov (ďalej len „RVG").

[13] Napríklad vo veci, v ktorej sa hodnota sporu určí na 10 000 eur, vlastník práv musí zaplatiť svojmu advokátovi odmenu vo výške 745 eur, ale porušovateľ mu nahradí len 124 eur.

B. Prvá prejudiciálna otázka

40. Vnútroštátny súd chce vedieť, či odmena za služby advokáta, ktorú zaplatil vlastník práv duševného vlastníctva v súvislosti s mimosúdnou výzvou zaslanou porušovateľovi s cieľom dosiahnuť, aby upustil od porušovania takých práv, spadá pod smernicu 2004/48 (konkrétne pod jej článok 14 alebo subsidiárne pod jej článok 13).

41. Mimosúdny postup urovnávania sporov môže zodpovedať cieľu smernice 2004/48, pokiaľ je jedným z „opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy potrebných na zabezpečenie vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva“. [14]

42. Súdny dvor v rozsudku M.I.C.M konštatoval, že „pokus o dosiahnutie zmieru je často podmienkou podania žaloby o náhradu škody v pravom zmysle slova“. [15]

43. V tom istom rozsudku zdôraznil, že smernica 2004/48 sa uplatní na samostatné konanie, ktoré sa uskutočňuje na základe článku 8 ods. 1 uvedenej smernice, týkajúce sa „žiados[ti] o informácie… predložen[ej] v konaní pred podaním žaloby“. [16]

44. Z toho vyplýva, že v kontexte ochrany práv duševného vlastníctva smernica 2004/48 v zásade predstavuje referenčný právny rámec pre postupy, ktorých cieľom je – súdnou alebo mimosúdnou cestou – nielen zistiť, kto je páchateľom, ale tiež dosiahnuť, aby páchateľ upustil od svojho konania.

45. Vychádzajúc z tohto predpokladu, vnútroštátny súd sa pýta, či odmena za služby advokáta súvisiace so zaslaním výzvy na zdržanie sa konania patrí: a) k trovám konania alebo iným výdavkom uvedeným v článku 14 smernice 2004/48 alebo b) subsidiárne k náhrade ujmy spomenutej v článku 13 tejto smernice.

46. Ako som uviedol v návrhoch United Video Properties, „zo systematického hľadiska smernica [2004/48] upravuje v tom istom (šiestom) oddiele ‚náhradu ujmy‘ aj ‚trovy konania‘. Hoci v jej odôvodnení 26, ktoré sa týka náhrady vzniknutej ujmy, nie sú spomenuté trovy konania, dalo by sa tvrdiť, že vzhľadom na to, že sú upravené v tom istom oddiele, možno ich považovať za ďalšiu položku, ktorá má podľa smernice slúžiť na odškodnenie majiteľov práv duševného vlastníctva“. [17]

47. Subjekt, ktorého práva duševného vlastníctva boli porušené, môže podniknúť rôzne kroky pred začatím súdneho konania na účely ochrany týchto práv, pričom náklady na *všetky* tieto kroky nemusia patriť k trovám konania v zmysle smernice 2004/48.

48. Na účely zaradenia mimosúdneho postupu na ochranu práva duševného vlastníctva do pôsobnosti smernice 2004/48 je potrebné zohľadniť jeho špecifické znaky – následne bude potrebné vymedziť pojmy trovy konania a náhrada ujmy, lebo vzhľadom na ich podobnosť existuje riziko ich zámeny.

[14] Článok 1 smernice 2004/48.

[15] Rozsudok zo 17. júna 2021 (C-597/19, EU:C:2021:492, bod 80).

[16] Tamže, body 82 a 84. V uvedenej veci „žalobkyňa… požad[ovala] od poskytovateľa prístupu na internet… informácie umožňujúce identifikáciu jeho zákazníkov práve na účely možnosti účinne podať žalobu proti údajným porušiteľom“. Keďže uvedená žiadosť sa podávala – a samostatné konanie vyplývajúce z nej sa viedlo – na príslušných súdoch, nemožno automaticky v celom rozsahu uplatniť analógiu s mimosúdnymi výzvami.

[17] C-57/15, EU:C:2016:201, bod 58.

49. Ak by sa výdavky spojené so zaslaním mimosúdnej výzvy považovali za jednu zo zložiek náhrady ujmy podľa článku 13 smernice, mohlo by to spôsobiť, že ustanovenie článku 14 by stratilo časť svojej pôsobnosti.

50. Naopak, „zo širokého výkladu článku 14 smernice 2004/48 v tom zmysle, že tento článok uvádza, že neúspešná strana musí vo všeobecnosti znášať ‚iné výdavky' vzniknuté úspešnej strane, bez uvedenia akéhokoľvek spresnenia, pokiaľ ide o povahu týchto výdavkov, hrozí nebezpečenstvo, že tomuto článku 14 sa udelí príliš široká pôsobnosť, čím sa článok 13 tejto smernice zbaví jeho potrebného účinku". [18]

51. V záujme nastolenia rovnováhy Súdny dvor dospel k záveru, že „tento pojem… treba vykladať prísne a konštatovať, že medzi ‚iné výdavky' v zmysle článku 14 patria iba výdavky, ktoré priamo a bezprostredne súvisia s predmetným súdnym konaním". [19]

52. Súdny dvor v tom istom zmysle konštatoval, pokiaľ ide o „mimosúdne výdavky súvisiace najmä s časom, ktorý musela poškodená osoba investovať do ochrany svojich práv", že tieto výdavky možno zaradiť pod článok 14 smernice 2004/48, keďže toto ustanovenie má za cieľ „posilniť úroveň ochrany duševného vlastníctva, aby sa zabránilo tomu, že poškodená strana bude odradená od začatia súdneho konania na účely ochrany svojich práv (pozri rozsudok zo 16. júla 2015, Diageo Brands, C-681/13, EU:C:2015:471, bod 77)". [20]

53. Uplatnenie nároku na zdržanie sa protiprávneho konania formou mimosúdnej výzvy ide nad rámec iných prípadných krokov pred začatím súdneho konania, ktorých cieľom je umožniť poškodenému určiť rozsah a dosah porušenia a zistiť, kto je zodpovedný za toto porušenie. [21]

54. Ak by vnútroštátne právo stanovovalo, že uvedená výzva je *štandardným* (aj keď nie povinným v pravom zmysle slova) postupom na dosiahnutie zdržania sa protiprávneho konania, a v praxi by sa obvykle používala s takým cieľom, bolo by možné považovať ju za krok, ktorý bezprostredne a priamo predchádza súdnemu konaniu. Ak sa takýto mechanizmus vo vnútroštátnom právnom styku zmení *de facto* na nevyhnutný, treba konštatovať, že „bezprostredne súvisí" so súdnym konaním, na zabránenie ktorému slúži.

55. To by platilo tým skôr, ak by už nielen prax, ale samotné vnútroštátne právo vyžadovalo, aby sa pred začatím súdneho konania *povinne* použil uvedený mechanizmus.

56. S výhradou výkladu vnútroštátneho práva, ktorý podá vnútroštátny súd, § 97a ods. 1 UrhG by pripúšťal dva výklady týkajúce sa povahy uvedenej výzvy: a) táto výzva predstavuje kogentnú požiadavku, ak poškodený chce podať žalobu, [22] alebo b) je to len nezáväzná rada alebo upozornenie pred podaním žaloby [23].

[18] Rozsudok United Video Properties, bod 36.

[19] Tamže, bod 36 *in fine*.

[20] Rozsudok z 9. júna 2016, Hansson (C-481/14, EU:C:2016:419, bod 62). Podľa bodu 3 výroku tohto rozsudku článok 94 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 2100/94 z 27. júla 1994 o právach spoločenstva k odrodám rastlín (Ú. v. ES L 227, 1994, s. 1; Mim. vyd. 03/016, s. 390) umožňuje, aby sa nezohľadnili mimosúdne výdavky vynaložené v rámci konania o merite veci. „Nezohľadnenie týchto výdavkov však podlieha podmienke, že výška trov konania, ktorých náhradu možno priznať poškodenej osobe, nie je takej povahy, že by mohla odradiť poškodenú osobu od uplatnenia svojich práv na súde so zreteľom na sumy, ktoré bude musieť sama znášať ako vynaložené mimosúdne výdavky, ako aj ich užitočnosť s ohľadom na konanie vo veci samej o náhrade škody."

[21] Takéto kroky sú upravené v odôvodnení 26 smernice 2004/48, v ktorom je spomenutý cieľ „poskytnúť náhradu založenú na objektívnom kritériu a zohľadniť pri tom výdavky, ktoré znáša vlastník práv, ako napríklad náklady spojené s identifikáciou a výskumom [prešetrovaním – *neoficiálny preklad*]".

[22] „Pred začatím súdneho konania poškodený *má* zaslať porušovateľovi výzvu, ktorou ho vyzve, aby sa zdržal predmetného konania".

[23] „Pred začatím súdneho konania *by* poškodený *mal* zaslať porušovateľovi výzvu, ktorou ho vyzve, aby sa zdržal predmetného konania".

57. Vnútroštátny súd sa vo svojom rozhodnutí podľa všetkého implicitne prikláňa k druhému z uvedených výkladov. Oba tieto výklady však v skutočnosti vedú k rovnakému výsledku:

– ak by predchádzajúca výzva na zdržanie sa protiprávneho konania bola podľa nemeckých procesných predpisov nevyhnutnou podmienkou prípustnosti žaloby s rovnakým predmetom, súvislosť medzi súdnym konaním a mimosúdnym postupom by bola úplne jednoznačná,

– uvedená súvislosť by tiež existovala (aj keď by nebola taká zjavná) v prípade, ak by mimosúdna výzva bola – podľa toho, čo sa uvádza v UrhG – krokom pred začatím súdneho konania, ktorý je podľa vnútroštátneho práva navrhovaný alebo odporúčaný v takom zmysle, že je *de facto* takmer nevyhnutný. [24]

58. Z uvedeného predpokladu vyplýva, že na účely článku 14 smernice 2004/48:

– výdavky spojené s uplatnením nároku na zdržanie sa protiprávneho konania formou mimosúdnej výzvy sú priamo a bezprostredne spojené s neskorším súdnym konaním, aj keď sa súdne konanie z dôvodu úspešnosti tejto výzvy napokon nezačne,

– porušovateľ ako „neúspešná“ strana (z dôvodu, že vyhovel výzve na zdržanie sa svojho konania) musí znášať výdavky, ktoré mohli vzniknúť vlastníkovi práv (úspešnej strane), pokiaľ to neodporuje spravodlivosti,

– porušovateľ má povinnosť nahradiť výdavky protistrany, lebo „autor zásahu do práv duševného vlastníctva [musí] vo všeobecnosti znášať všetky finančné dôsledky svojho konania“. [25]

59. Medzi výdavkami súvisiacimi s výzvou – ktoré, pripomínam, znáša porušovateľ – sa v zásade môže nachádzať odmena advokáta, ktorý sa podieľal na jej vypracovaní, aj keď vnútroštátne právo povinne nevyžaduje, aby túto výzvu, ktorá predchádza súdnemu konaniu, vypracoval advokát. Tento aspekt spomeniem pri rozbore druhej prejudiciálnej otázky.

60. Aby som to zhrnul, podľa môjho názoru nič nebráni tomu, aby výdavky na uplatnenie nároku na zdržanie sa konania voči porušovateľovi formou mimosúdnej výzvy – vrátane odmeny advokáta – z dôvodu, že súvisia s možným a bezprostredným súdnym konaním (ktoré by tiež smerovalo k ukončeniu zisteného porušovania, za ktoré zodpovedá určitá osoba), spadali pod článok 14 smernice 2004/48.

C. Druhá prejudiciálna otázka

61. Druhá prejudiciálna otázka obsahuje dve otázky, ktoré možno preskúmať spoločne.

[24] Uvedenú súvislosť potvrdzuje argument, ktorý účastníci konania spomenuli vo svojich pripomienkach: výzva má nielen za cieľ predísť súdnemu konaniu, ale môže tiež zabrániť tomu, aby sa vlastníkovi práv prípadne uložila povinnosť nahradiť trovy konania, ak by sa priamo obrátil na súd. Uvádzajú, že podľa nemeckého práva by poškodenému v prípade, ak by hneď podal žalobu, hrozilo, že porušovateľ by pravdepodobne uznal uplatnený nárok, čo by mohlo viesť k tomu, že vlastník práva (a poškodený) by musel nielen znášať vlastné trovy a výdavky spojené so súdnym konaním, ale tiež trovy a výdavky spojené so súdnym konaním, ktoré vznikli porušovateľovi. Poškodená strana by mohla byť za týchto podmienok „odradená od začatia súdneho konania na účely ochrany svojich práv“.

[25] Rozsudok z 18. októbra 2011, Realchemie Nederland (C-406/09, EU:C:2011:668, bod 49).

62. Vnútroštátny súd chce vedieť, či vlastník práv duševného vlastníctva „má v zásade právo na náhradu výdavkov na služby advokáta… v plnej výške a v každom prípade na náhradu primeranej a podstatnej časti týchto výdavkov“, ak:

– sa predmetného porušenia práv dopustila fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci svojej profesijnej alebo podnikateľskej činnosti, a

– vnútroštátna právna úprava stanovuje, že v takomto prípade sa výška výdavkov na služby advokáta, ktoré možno nahradiť, spravidla určuje na základe zníženej hodnoty predmetu sporu.

63. Vnútroštátny súd na tento účel žiada o „výklad práva Únie, najmä s ohľadom na články 3, 13 a 14 smernice 2004/48, článok 8 smernice 2001/29 a článok 7 smernice 2009/24…“.

64. Je pravda, že uvedené články smernice 2001/29 a smernice 2009/24 upravujú opatrenia súvisiace s ochranou vlastníka práva duševného vlastníctva, ktorého sa týka protiprávne konanie.

65. Vzhľadom na ich všeobecnú formuláciu v porovnaní s článkom 14 smernice 2004/48, ktorý osobitne upravuje trovy konania a iné výdavky spojené s týmto typom konaní, je však namieste zamerať sa na tento posledný uvedený článok a nebrať do úvahy ostatné ustanovenia.

66. Ako som uviedol v návrhoch prednesených (v tento istý deň) vo veci Nova Text [26], článok 14 smernice 2004/48 nie je bezpodmienečný, keďže okrem toho, že predstavuje „všeobecné pravidlo“, ukladá členským štátom povinnosť zaručiť náhradu len tých trov konania, ktoré sú opodstatnené [27] a primerané [28].

67. § 97a ods. 3 UrhG jednoznačne stanovuje, že výdavky vynaložené na služby advokáta povereného zaslaním výzvy (logicky za predpokladu, že taká výzva je opodstatnená) sa považujú za „potrebné výdavky“ [29]. Vnútroštátny súd sa podľa všetkého tiež domnieva, že uvedené výdavky sú v prejednávanej veci potrebné.

68. To isté ustanovenie UrhG však obmedzuje, „pokiaľ ide o využitie služieb advokáta, náhrad[u] *potrebných výdavkov*“ na zákonnú odmenu určenú na základe hodnoty sporu vo výške 1 000 eur za každý nárok na zdržanie sa konania alebo odstránenie protiprávnych následkov uplatnený voči fyzickej osobe, ktorá koná v postavení takej osoby (teda nekoná v rámci svojej profesijnej alebo podnikateľskej činnosti).

69. Vzniknutá situácia je podobná situácii, o ktorú išlo vo veci United Video Properties. Zatiaľ čo v uvedenej veci belgická právna úprava zavádzala absolútnu hranicu pre výdavky súvisiace s právnou pomocou advokáta, v tomto prípade sa k podobnému výsledku dospieva iným spôsobom, a to tak, že v prípade, ak sa porušenia práva duševného vlastníctva dopustila fyzická osoba, hodnota sporu je stanovená na 1 000 eur.

[26] Bod 34 návrhov prednesených vo veci Nova Text (C-531/20 ECLI).

[27] Rozsudok United Video Properties, bod 24: „Článok 14 smernice 2004/48… členským štátom ukladá zabezpečiť len ‚opodstatnené‘ trovy konania. Okrem toho článok 3 ods. 1 tejto smernice stanovuje najmä, že konania stanovené členskými štátmi nesmú byť zbytočne nákladné“.

[28] Tamže, bod 29: „… článok 14 smernice 2004/48 uvádza, že trovy konania, ktoré má znášať neúspešná strana, musia byť ‚primerané‘. Otázka, či sú tieto trovy primerané, sa nemôže posudzovať nezávisle od trov, ktoré skutočne vznikli strane úspešnej v konaní ako výdavky na právnu pomoc advokáta, pokiaľ sú tieto výdavky opodstatnené…“.

[29] V súvislosti s otázkou, či sú výdavky potrebné, poukazujem na svoje návrhy prednesené vo veci Nova Text (C-531/20 ECLI).

70. V uvedenej veci som vyjadril názor, že článok 14 smernice 2004/48 zavádza zásadu, ktorá pripúšťa výnimky, „pričom odkazuje na kritériá opodstatnenosti a primeranosti, ktoré priznávajú členským štátom značnú mieru voľnej úvahy pri tvorbe právnych predpisov. Vnútroštátny zákonodarca môže podľa môjho názoru – okrem iného s prihliadnutím na právnu kultúru a postavenie advokátov v Belgicku – sám posúdiť hornú hranicu, po prekročení ktorej odmena advokáta, ktorú možno vymáhať od účastníka konania, ktorý nemal vo veci úspech, už nie je opodstatnená“. [30]

71. Súdny dvor v rozsudku United Video Properties rozhodol, že systém maximálnych sadzieb na stanovenie odmeny advokáta, ktorú možno vymáhať od neúspešnej strany, v zásade neodporuje smernici 2004/48, ale spresnil uvedené konštatovanie, pričom uviedol, že

– požiadavka opodstatnenosti „nemôže na účely vykonania článku 14 smernice 2004/48 v členskom štáte odôvodňovať právnu úpravu, ktorá ukladá paušálne sadzby *podstatne nižšie*, než sú sadzby uplatňované v tomto členskom štáte na služby advokáta“, [31]

– právna úprava, ktorá stanovuje také obmedzenie, musí „na jednej strane zabezpečiť, aby táto hranica odrážala realitu sadzieb uplatňovaných v oblasti služieb advokáta v odbore duševného vlastníctva, a na druhej strane [z hľadiska primeranosti], aby aspoň *podstatnú a vhodnú časť opodstatnených trov*, ktoré skutočne vznikli strane úspešnej v konaní, znášala neúspešná strana“. [32]

72. Na základe týchto právnych predpokladov možno dospieť k odpovedi na prvú časť druhej prejudiciálnej otázky: poškodený má v zásade právo na náhradu výdavkov na služby advokáta súvisiace s uplatnením nároku na zdržanie sa konania formou mimosúdnej výzvy v plnej výške alebo v každom prípade v podstatnej časti, ak sa uvedené služby považujú za potrebné a požadovaná suma je opodstatnená a primeraná (čo musí posúdiť vnútroštátny súd).

73. Uvedenej odpovedi nebráni skutočnosť, že predmetného porušenia práv duševného vlastníctva sa dopustila fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci svojej profesijnej alebo podnikateľskej činnosti. Domnievam sa, že táto okolnosť je nepodstatná, ak sa posudzuje z hľadiska článku 14 smernice 2004/48, ktorý má zabezpečiť ochranu práv poškodeného, ktorého podnikateľská činnosť je aj v týchto prípadoch ukrátená.

74. Subjektu, ktorého právo duševného vlastníctva bolo porušené, môže vzniknúť následná ujma tak v prípade, ak sa tohto porušenia dopustila fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci svojej profesijnej alebo podnikateľskej činnosti, ako aj v prípade, ak uvedená osoba konala v rámci takej činnosti.

75. Rozsah uvedenej ujmy sa môže podľa konkrétneho prípadu meniť (je logické predpokladať, že v druhom uvedenom prípade bude ujma väčšia), ale na jej náhradu v plnej výške [33] slúži náhrada podľa článku 13 smernice 2004/48, a nie „trovy konania“ podľa článku 14 tejto smernice.

76. Ak by pravidlo, ktoré sa na základe § 97a ods. 3 UrhG uplatní na fyzické osoby, ktoré sa dopustili protiprávneho konania a nekonali v rámci svojej profesijnej alebo podnikateľskej činnosti, nepripúšťalo výnimky, bolo by nezlučiteľné s článkom 14 smernice 2004/48, vykladaným

[30] Návrhy prednesené vo veci United Video Properties (C-57/15, EU:C:2016:201, bod 76).

[31] Rozsudok United Video Properties, bod 26. Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

[32] Tamže, bod 30. Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

[33] Pozri opäť rozsudok z 18. októbra 2011, Realchemie Nederland (C-406/09, EU:C:2011:668, bod 49), citovaný v bode 58.

v zmysle, ktorý som opísal vyššie. Neraz by viedlo k náhrade súm, ktoré sú „podstatne nižšie“ než odmeny, ktoré sa bežne účtujú, čo by znamenalo, že by nebolo v súlade s kritériami stanovenými v rozsudku United Video Properties. [34]

77. Uvedené pravidlo však nie je nemenné a nemecké súdy sú oprávnené neuplatniť ho a stanoviť ako referenčnú hodnotu (na základe ktorej sa vypočíta príslušný percentuálny podiel) vyššiu sumu, ak je to opodstatnené z dôvodov spravodlivosti v závislosti od „osobitných okolností konkrétneho prípadu“.

78. Dalo by sa namietať, že uvedený vnútroštátny predpis napriek tomu nie je v súlade s článkom 14 smernice 2004/48: podľa tohto ustanovenia sa musia úspešnej strane nahradiť trovy konania, ktoré sú opodstatnené, „pokiaľ to [neodporuje spravodlivosti]“, zatiaľ čo – ako poznamenáva vnútroštátny súd – prostredníctvom § 97a ods. 3 UrhG bol práve obrátený vzťah pravidla a výnimky.

79. Domnievam sa, že uvedená námietka nepostačuje na vylúčenie uplatnenia tohto vnútroštátneho predpisu, ak ho možno vyložiť spôsobom, ktorý je v súlade s právom Únie, aby bol v konečnom dôsledku v súlade s výsledkom, ktorý predpisuje právo Únie.

80. Odkaz na spravodlivosť, ktorý sa nachádza v oboch ustanoveniach (v § 97a ods. 3 UrhG a v článku 14 smernice 2004/48), dovoľuje vnútroštátnemu súdu upraviť smerom nahor odmenu, ktorú možno vymáhať, ak by odmena vyplývajúca zo striktného uplatnenia vnútroštátneho pravidla pripúšťala jej náhradu len v podstatne nižšej sume, než je opodstatnená a primeraná suma.

81. Súhlasím teda s názorom Komisie, ktorá tvrdí, že „… § 97a UrhG priznáva vnútroštátnemu súdu dostatočnú mieru voľnej úvahy na to, aby v každom prípade posúdil, či je uplatnenie obmedzenia vzhľadom na okolnosti sporu nespravodlivé“. [35]

82. Vnútroštátny súd teda musí overiť dve okolnosti, ktoré namiesto neho nemôže overiť Súdny dvor:

– v prvom rade musí overiť, či obmedzenie hodnoty sporu v týchto prípadoch spôsobuje, že odmena advokáta, ktorú možno vymáhať od porušovateľa, je podstatne nižšia než bežná sadzba (alebo priemerná sadzba) týkajúca sa mimosúdnych výziev,

– v druhom rade, ak ide o taký prípad, môže z dôvodov spravodlivosti zvýšiť sumu uvedenej odmeny tak, aby dosiahla opodstatnenú a primeranú úroveň.

83. Nič nebráni tomu, aby vnútroštátny súd pri posudzovaní uvedených okolností zvážil okrem iného vplyv faktorov, ktoré tento súd uvádza v druhej časti druhej prejudiciálnej otázky: „aktuálnosť diela, doba zverejňovania“ alebo skutočnosť, že porušenie spočívalo v sprístupňovaní chráneného diela verejnosti „tým, že sa všetkým užívateľom voľne dostupnej výmennej platformy, ktorá nepodlieha správe digitálnych práv, poskytne možnosť bezplatného prevzatia diela“.

[34] V tejto veci Koch Media tvrdí, že musí zaplatiť svojim advokátom odmenu v presnej výške vypočítanej zo skutočnej hodnoty sporu (20 000 eur), zatiaľ čo sa jej nahradí len časť zodpovedajúca sume 1 000 eur.

[35] Bod 33 jej písomných pripomienok.

V. Návrh

84. Na základe vyššie uvedeného navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré mu položil Landgericht Saarbrücken (Krajinský súd Saarbrücken, Nemecko), takto:

1. Článok 14 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožiteľnosti práv duševného vlastníctva smernice sa má vykladať v tom zmysle, že do jeho pôsobnosti patria výdavky (odmena) na služby advokáta, ktoré vzniknú vlastníkovi práv duševného vlastníctva preto, že si formou mimosúdnej výzvy uplatnil nárok na zdržanie sa protiprávneho konania voči osobe porušujúcej tieto práva, pričom táto výzva je krokom predchádzajúcim podaniu žaloby s tým istým cieľom.

2. Článok 14 smernice 2004/48 sa má vykladať v tom zmysle, že mu neodporuje vnútroštátny predpis, podľa ktorého je hodnota sporu pri výpočte odmeny, ktorú možno vymáhať od porušovateľa, za služby advokáta súvisiace s uplatnením nároku na zdržanie sa konania formou mimosúdnej výzvy obmedzená na 1 000 eur, ak sa predmetného porušenia práv dopustila fyzická osoba, ktorá nekonala v rámci svojej profesijnej alebo podnikateľskej činnosti, pokiaľ tento vnútroštátny predpis dovoľuje súdu, aby v danom prípade z dôvodov spravodlivosti nezohľadnil uvedenú hranicu.

3. Pri určovaní, či je odmena za služby advokáta, ktorú možno vymáhať od porušovateľa, opodstatnená a primeraná, musí súd zohľadniť všetky okolnosti daného prípadu. K týmto okolnostiam patrí aktuálnosť chráneného diela, doba zverejňovania alebo skutočnosť, že porušenie spočívalo v sprístupňovaní uvedeného chráneného diela verejnosti na bezplatné prevzatie na voľne dostupnej výmennej platforme, ktorá nepodlieha správe digitálnych práv.